

U S N E S E N Í

Krajský soud v Plzni rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 16. července 2013 v trestní věci obviněné A■■■■ P■■■■, nar. ■■■■ v ■■■, okres Cheb, rozené M■■■■, nezaměstnané, trvale bytem ■■■■, *t a k t o* :

Stížnost státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Chebu proti usnesení Okresního soudu v Chebu ze dne 26. března 2013 č. j. 1 T 79/2012-153 se podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu **zamítá**.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným usnesením Okresní soud v Chebu postoupil podle § 222 odst.2 trestního řádu Městskému úřadu v Aši trestní věc obviněné (okresní soud nesprávně uvádí obžalovaně) A■■■■ P■■■■ pro skutek spočívající v tom, že jako chovatelka psa plemene boxer, pohlaví fena, barva zlatá, černá maska, bílé znaky, věk čtyři roky, narozené dne 14. 4. 2009, jménem Maggie, dlouhodobě zvířeti omezovala přístup k vodě a krmení, přičemž ani řádně neřešila viditelně velmi špatný stav feny, čímž podle odborného stanoviska orgánu ochrany zvířat Krajské veterinární správy Státní veterinární správy pro Karlovarský kraj způsobila zvířeti utrpení s negativním dopadem na funkčnost orgánových soustav a s nezvratným projevem zakrslosti zvířete a kachexie, dále jako chovatelka nezabezpečila řádně veterinární péči, vakcinaci a neřešila zlý zdravotní stav zvířete od prosince roku 2010 až do rozhodnutí Městského úřadu Aš Odboru životního prostředí o umístění zvířete do náhradní péče dne 15. 3. 2012, kvalifikovaný v návrhu na potrestání Okresního státního zástupce v Chebu ze dne 2.8.2012 sp. zn. 1 ZK 255/2012 jako přečin zanedbání péče o zvíře z nedbalosti podle § 303 odst. 1 trestního zákoníku – neboť dospěl k závěru, že skutek není trestným činem, ale mohl by být příslušným orgánem posouzen jako přestupek.

Z odůvodnění napadeného usnesení vyplývá, že okresní soud takto postupoval proto, že neshledal, že obviněná, která rozhodně nepečovala o psa tak, jak to vyžadoval jeho zhoršující se zdravotní stav, když prokazatelně nevyhledala pomoc zvěrolékaře v době pro psa až kritické, kdy mu podle odborných vyjádření ve věku tří let hrozilo uhynutí a jeho hmotnost při odebrání, tj. dne 15. 3. 2012, činila pouhých 9 kg, jednala z hrubé nedbalosti ve smyslu § 16 odst. 2 trestního zákoníku, jak vyžaduje skutková podstata žalovaného přečinu, kterou se rozumí takový přístup pachatele k požadavku náležité opatrnosti, který svědčí o jeho bezohlednosti k zájmům chráněným trestným zákonem. Dále poukázal na vyjádření MVDr. M■■■■ I■■■■ ze dne 25. 7. 2012, který vedle popisu zdravotního stavu psa ke konci měsíce března 2012 jednoznačně uvedl, že pes již v této době byl momentálně ve skvělé kondici a bez zdravotních problémů, respektive na zdravotním stavu psa neshledal žádných trvalých následků. Pokud nedošlo nejen k úmrtí psa ale ani k trvalým následkům na jeho zdraví v důsledku zanedbání péče o něj obviněnou, nebyl dle něj naplněn další ze základních zákonných znaků žalovaného přečinu podle § 303 odst. 1 trestního zákoníku, jímž jsou přinejmenším trvalé následky na zdraví zvířete způsobené hrubou nedbalostí trestně odpovědné osoby, která zvíře vlastnila, nebo která byla povinna se z jiného důvodu o něho starat. Z dostupných důkazů se nepodařilo dovodit ani to, že by se ze strany obviněné jednalo o týrání zvířete ve smyslu § 302 trestního zákoníku. Je toho názoru, že skutek uvedený

v návrhu na potrestání státního zástupce by mohl být posouzen jako přestupek, a to nejspíše podle § 27 odst. 2 písm. a) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, k jehož projednání není příslušný soud, ale dle § 28 odst. 6 citovaného zákona a § 55 odst. 1 a § 52 písm. a) zákona č. 200/90 Sb. o přestupcích a navazujících právních předpisů Městský úřad v Aši. Tomuto úřadu proto věc k projednání postoupil.

Proti tomuto usnesení podala státní zástupkyně ihned po jeho vyhlášení do protokolu u okresního soudu stížnost. K jejímu zdůvodnění následně uvedla, že dle jejího názoru z provedeného dokazování lze jednoznačně dospět k závěru, že obviněná zanedbala péči o svého psa – fenu plemene boxer jménem Maggie (dále jen psa) tím, že mu po dobu několika měsíců neposkytovala dostatek stravy a vody, chovala ho v nevhodných podmínkách, když ho zavírala do sklepa bez větrání a přísunu světla, což psovi kromě nepřiměřeného stresu způsobilo vysoký stupeň podvýživy (kachexii), pes byl na pokraji smrti, od které ho zachránil jen včasný zásah veterinární správy, která psa obviněné odebrala a následně umístila do náhradní péče. Tímto svým jednáním se obviněná dopustila týrání zvířete nejméně podle § 4 odst. 1 písm. c) body l), j), k) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání ve znění pozdějších předpisů. Lze mít za prokázané, že stav zvířete nebyl způsoben žádnou „záhadnou“ chorobou, ale pouze jednáním obviněné, o čemž mimo jiné svědčí to, že pes v náhradní péči okamžitě začal prospívat a přibývat na váze. Co se týče trvalých následků, které byly psovi jednáním obviněné způsobeny, jedná se o zakrslost, kdy vzrůst psa neodpovídal danému plemeni a věku psa. Onemocnění (svrab, zánět v uších), která byla zlým zacházením psovi způsobena, byla následně úspěšně vyléčena a v tomto směru nezanechají trvalých následků. Jak ale naznačil MVDr. M. L. ve své zprávě, předchozí negativní zkušenost psa se může projevit v jeho psychice, což ovšem bude obtížně prokazatelné, když v současné době žije v jiném chovném prostředí, kde je o něj ve všech směrech postaráno a ničím nestrádá. Několikaměsíční hladovění může být v budoucnu také příčinou některých zdravotních potíží psa. Lze však souhlasit s okresním soudem v tom, že v současné době nejsou na psovi, kromě zakrslosti, pozorovány žádné zdravotní komplikace související s předchozím nedostatečným výživovým stavem.

Má za to, že okresní soud se nedostatečně věnoval možnému posouzení skutku obviněné jako přečinu týrání zvířat podle § 302 odst. 1 trestního zákoníku, když pouze konstatoval, že obviněná nemůže být v žádném případě tímto přečinem uznána vinnou. Na rozdíl od okresního soudu má za to, že tato kvalifikace činu úplně vyloučena není. Jak je výše uvedeno, obviněná se dopustila týrání podle zákona na ochranu zvířat proti týrání. Zavinění lze u ní dovodit nejméně v úmyslu nepřímém ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, neboť věděla, že omezováním výživy psa včetně napájení může v krajním případě dojít k jeho úhynu. Jednala tak po delší dobu, kdy dokonce již důsledky jejího jednání byly patrné, což se zpočátku pokusila řešit návštěvou veterináře. Následně však přes zhoršující se zdravotní stav psa odbornou pomoc již nevyhledala. Je tedy zřejmé, že byla s následky svého jednání srozuměna. Zvláště surový nebo trýznivý způsob týrání pak odůvodňuje zejména jeho delší doba, když pes byl vystaven po několik měsíců hladovění, které mu způsobovalo zdravotní komplikace. Jednalo se také o více různých způsobů týrání uvedených v ustanovení § 4 odst. 1 zákona na ochranu zvířat proti týrání, jak je uvedeno shora. Lze uvažovat i o spáchání činu na místě veřejnosti přístupném, neboť podle judikatury lze za toto místo považovat i prostory v osobním či soukromém vlastnictví, které nejsou samy o sobě veřejnosti přístupné, avšak bezprostředně sousedí s místem, kam veřejnost může vstoupit (např. dvory, pole nebo jiná soukromá prostranství, na která nebo do nichž lze vidět, či z kterého jsou slyšet projevy, a to i přes nedostatečně izolující bariéru, například průhledný plot, lešení – viz usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 15.6.2011, sp. zn. 8 Tdo 657/2011). Z výpovědi

svědků, manželů B■■■■■, je zřejmé, že projevy týrání psa sledovali, s obviněnou dokonce o tom mluvili, ale ta je ujistila, že vyhublý stav psa je způsoben jeho nemocí. O psovi se svědci bavili s dalšími lidmi v blízkém okolí, kteří si rovněž špatného zdravotního stavu psa povšimli, a zřejmě někdo z nich věc oznámil na Městský úřad v Aši. Jednání obviněné tedy naplnilo všechny znaky přečinu zanedbání péče o zvíře z nedbalosti podle § 303 odst. 1 trestního zákoníku, popřípadě přečinu týrání zvířat podle § 302 odst. 1 trestního zákoníku, kterými měla být uznána vinnou, a měl jí být uložen odpovídající trest. Nebyly tedy splněny podmínky pro postup soudu podle § 222 odst. 2 trestního řádu.

Navrhla proto, aby krajský soud napadené usnesení zrušil podle § 149 odst. 1 písm. b) trestního řádu a uložil soudu I. stupně, aby o věci znovu jednal a rozhodl.

Krajský soud z podnětu podané stížnosti přezkoumal podle § 147 odst. 1 trestního řádu správnost výroku napadeného usnesení i řízení, které mu předcházelo, a neshledal stížnost státní zástupkyně důvodnou.

Předně je zapotřebí uvést, že státní zástupkyně nemá sama ve věci jasno, když navrhuje, aby jednání obviněné bylo kvalifikováno buď jako nedbalostí přečinu zanedbání péče o zvíře z nedbalosti podle § 303 odst. 1 trestního zákoníku, anebo jako přečinu týrání zvířat podle § 302 odst. 1 trestního zákoníku, který je trestným činem úmyslným, jejichž skutkové podstaty jsou značně odlišné.

Odvolací soud se ztotožnil se závěrem okresního soudu, že jednání, které bylo v předmětné věci obviněné prokázáno, nenaplnuje znaky skutkové podstaty přečinu zanedbání péče o zvíře z nedbalosti podle § 303 trestního zákoníku, neboť jednáním obviněné nenastal zákonem požadovaný následek v podobě smrti nebo trvalého následku na zdraví předmětného psa. Za takový následek nelze považovat zakrslost psa, o níž se zmiňuje podaná stížnost za situace, že není příčinou trvalých zdravotních potíží psa, což z provedeného dokazování neplyne. Pokud jde o onemocnění psa v podobě svrabu a zánětu v uších, sama stěžovatelka uvádí, že následně byla úspěšně vyléčena a nezanechají u psa rovněž žádných trvalých následků. Co se psychických následků týče, jsou i dle ní velice obtížně prokazatelné a nutno dodat, že po odebrání psa obviněné se takovéto následky u psa zatím neprojevily, jak patrně ze zpráv veterinárních lékařů (založených pod č. l. 144 spisu a 148 spisu). Přitom nelze přehlédnout, že ustanovení § 303 bylo zařazeno do trestního zákoníku právě proto, aby bylo možno postihnout některé velmi závažné negativní případy nedbalého a škodlivého zacházení se zvířaty, které byly dříve postihovány jen jako přestupky, ačkoliv jejich důsledkem byla újma na zdravotním stavu zvířat s trvalými následky nebo jejich usmrcení.

Přečinu týrání zvířat podle § 302 odst. 1 trestního zákoníku se dopustí ten, kdo týrá zvíře - za a) zvlášť surovým nebo trýznivým způsobem nebo za b) surovým nebo trýznivým způsobem veřejně nebo na místě veřejnosti přístupném. Trestní zákoník neobsahuje žádnou bližší konkretizaci toho, co je týráním zvířete. Obecně se tedy vychází z toho, že musí jít o určitý způsob zlého nakládání s živým tvorem ve smyslu § 4 odst. 1 zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání. Ke spáchání tohoto přečinu proto nepostačuje samotné týrání zvířete, ale musí k tomu přistoupit alespoň jedna z dalších alternativně stanovených okolností, a to, že jde o zvlášť surový nebo trýznivý způsob týrání, nebo že jde o surový nebo trýznivý způsob týrání, k němuž došlo veřejně nebo na místě veřejnosti přístupném. O zvlášť surový nebo trýznivý způsob týrání jde pouze tehdy, že jde o týrání, které se výrazněji vymyká jeho běžným případům a je spojeno s vyšší mírou bolesti, utrpení nebo příkoří týraného zvířete. O takové jednání v posuzovaném případě ani dle mínění odvolacího soudu nešlo, a to ani

v případě, že pes musel být vystaven hladovění po delší čas (délka doby nebyla provedenými důkazy objasněna) a že šlo o více způsobů týrání ve smyslu § 4 odst. 1 zákona na ochranu zvířat proti týrání, neboť nešlo o jednání, které by vybočovalo svojí závažností z případů vyjmenovaných v § 4 odst. 1 zákona č. 246/1992 Sb. Ve smyslu § 4 odst. 1 písm. c) bod 1 šlo o závažné omezování výživy psa (nikoliv zřejmě i jeho napájení). Jednání podřaditelné pod § 4 odst. 1 písm. j), tj. bezdůvodné vyvolávání nepřiměřeného působení stresových vlivů nebylo přesně specifikováno a zřejmě mělo spočívat, vedle strádání z hladu, v občasném zavírání psa do sklepa (obviněná se hájila tím, že zde byl kotel a tedy teplo) a týrání podřaditelné pod ustanovení § 4 odst. 1 písm. k) citovaného zákona spočívající v chování zvířete v nevhodných podmínkách bylo vymezeno jako nedostatečné zateplení boudy, nedostatečně upravený terén používaný jako výběh pro zvíře s nepořádkem obsahujícím ostré předměty (sklo, úlomky plastu, sutě, dřeva), což psa vystavilo možnosti poranění, avšak ke konkrétnímu poranění psa v důsledku těchto nevhodných podmínek zřejmě došlo, respektive prokázáno rovněž nebylo (v takovém prostředí se pohybovaly dle připojené fotodokumentace zřejmě i děti obviněné a ona je subjektivně za příliš nevhodné prostředí zřejmě nevyhodnotila). Pokud jde o stresové vlivy, nelze přehlédnout vyjádření MVDr. I. [REDAKCE] M. [REDAKCE], pracovníce Státní veterinární správy Inspektorátu Cheb, která prováděla úkony na místě činu před odebráním psa obviněné, že pes v době kontroly nebyl ustrašený, nejevil známky bití a vyhledával kontakt s člověkem, z čehož lze dovodit, že nepřiměřené působení stresových vlivů bylo omezeno na výše popsané vlivy biologické.

Po zvážení všech těchto skutečností a s přihlédnutím k tomu, že o spoluodpovědnosti za nedobrý stav psa lze uvažovat i u manžela obviněné R. [REDAKCE] P. [REDAKCE], neboť psa si pořídili společně, respektive jak uvedl, pořídil si ho spíše on; dále k faktu, že obviněná se snažila špatný výživný stav zpočátku řešit s MVDr. P. [REDAKCE] J. [REDAKCE], byť v další adekvátní veterinární péči již nepokračovala, lze uzavřít, že jde o hraniční případ mezi trestní a přestupkovou odpovědností obviněné. Za takové situace odvolací soud při zohlednění zásady trestního řízení „v pochybnostech ve prospěch viníka“ postupoval, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

Poučení: I. Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

II. Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch

nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Plzni dne 16.7.2013.

Mgr. Miloslav Sedláček, v.r.
předseda senátu

Vypracovala:
JUDr. Jiřina Valdmanová, v.r.

Za správnost vyhotovení:
Bc. Jana Vitěková

Vypravila: Pavlína Hálová